

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

မုန် : ကြို : တစ်ပတ်ဖြေလျှော့ပါကွယ်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

"ဟင်"

နှုတ်မှ အာမေဍိတ်သံနှင့်အတူ ခြေလှမ်းတို့ သည် ခဲဆွဲခြင်းခံလိုက်ရသလို လေးလံထိုင်းမှိုင်းကာ တုံ့ခနဲ ရပ်သွားလေ၏။ လူနာအရေးကြီးသည် ။ သွေးသွင်းရမည်ဟူ၍ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာခဲ့သော သူမ၏ ခြေလှမ်းတို့ သည် ...

လူနာ၏ မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသည် နှင့် ချာခနဲ ကိုယ်ကိုလှည့်၍ ကျောခိုင်းပြီးသား ဖြစ်သွားသည် ။ ခြေလှမ်းတွေက နောက်ကြောင်းပြန်ဖို့ ကြိုးစားနေပေမယ့် တော်၏ ၊ မတော်၏ ၊ သင့်၏ ၊ မသင့်၏ ၊ စဉ်းစားနေဆဲ ...

"သွေးအလှူရှင် မတွေ့သေးဘူးလား"

"မတွေ့သေးဘူး ဒေါက်တာ"

ဆရာဝန်အားလုံး ပျာယာခတ်နေကြ၏။ သွေးက '၀'သွေး အမျိုးအစားပါ။ သွေးလှူရှင်က ချက်ချင်းကြီး မရှိတာမို့ ဆရာဝန်တစ်ယောက်၏ နူးညံ့သိမ်မွေ့ ကြင်နာသနားတတ်သော စိတ်တို့ သည် သူ့မျက်နှာကို မြင်လိုက်ရသောခဏတွင် ရုတ်ခြည်းပျောက်ကွယ်၍ မျက်ဝန်းတွင် ဒေါသရိပ်တို့ လွှမ်းခြုံ လာလေ၏။

သေပစေပေါ့...

သူဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမဘာကြောင့် ကူညီရမှာ လဲ။ မကုဘူး။ သူ့ကိစ္စမှာ ဝင် မပါဘူး။

"ငြိမ်း ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ။ မြန်မြန်သွေးအလှူရှင် ရှာပေးပါ။ လူ နာက အရမ်း အရေးကြီးနေတယ်"

ဆရာဝန်ကြီး၏ အမိန့်ပေးသံကြောင့် ငြိမ်းဆိုသော ဒေါက်တာ ခင် စောငြိမ်းမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမက ဆ ရာဝန်ပဲလေ။ ဆရာဝန်ဆိုတာ ရန်သူ မိတ်ဆွေ မခွဲခြားဘဲ လူ့အသက်ကို ကယ်ရမည်။

သူ့ကို ဘယ်လောက်ပဲ မုန်းမုန်း...

ဆရာဝန် စိတ်ဓာတ်ကတော့ ရှိရမည်။ လူ့အသက်ကို ကယ်ရမည်။ ရန်ကြွေးနှင့် တာဝန်ဝတ္တရားကို ရောယှက်လို့ မဖြစ်ပါ။

"ကျွန်မသွေးကိုယူပါ ဒေါက်တာ"

သူမသည် အချိန်လွန်လျှင် အသက်အန္တရာယ်ရှိနေသည့်လူနာအတွက် သူမသွေးကို ပေးဆပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည် ။ သူမစကားကို ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်းညိတ်ပြရင်း သွေးသွင်းဖို့ စီစဉ်လေသည် ။ ငြိမ်း ကိုယ်ခန္ဓာထဲမှ သွေးစက်နှင့် သူ့အသက်ကို ကယ်ရပြီ။ ရန်ကို ရန်ချင်း မတုံ့နှင်းရတဲ့ ။

ဒါပေမဲ့ ..

ငြိမ်းရင်ထဲက နာကြည်းချက်တွေက ဓားထက်ထက်နှင့် အစိမ်းခွဲခံရသည့်နှယ်။ ယခုထိတိုင် နာကျင်နေဆဲ။ ငြိမ်းရဲ့ သွေးတွေကို သူ့အတွက် ပေးဆပ်သည် လို့ သဘောမထားဘဲ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ထဲက သွေးစက်တွေနဲ့ ငြိမ်းအသက်ကို တစ်ချိန်က ကယ်ခဲ့ဖူးတာကို ထောက်ထားပြီး ကျေးဇူး

ဆပ်တယ်ဆိုရင်လည်း မမှားပါဘူး။

ဒါမှ မဟုတ် သူ့သွေးတွေကို ပြန်ပေးဆပ်သည် ဆိုရင်လည်း ရတာပဲ
လေ။

အခန်း (၂)

သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကို သေမင်းတမန်လက်ထဲ
ထိုးအပ်ရတော့မည့်အချိန်မှာ သူ့မိသားစု သူ ဆက်လျှောက်ရမည့်ခရီးလမ်း
သားယာဖြောင့်ဖြူးစေလိုသော ဆန္ဒတစ်ခုနှင့် သူမသွေးကိုပေးဆပ်၍
သူ့ဘဝကို ဆက်လက်ရှင်သန်စေခဲ့ပါသည်။ လေ။ သည် လိုလုပ်ခဲ့တာလည်း
အဆုံးမသတ်နိုင်တဲ့ သံယောဇဉ်လက်ကျန်တွေကြောင့်မဟုတ်။ ဆရာဝန်ဆိုသော
အသိစိတ်နှင့် လူတစ်ယောက်၏ အသက်ကို တာဝန်သိစွာ ကယ်တင်လိုက်ခြင်းပင်။

"ကျွီ"

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ခြေလှမ်းတို့ သည် ဝရန်တာဆီသို့ ဦးတည်နေ၏။
လမ်းတစ်ဝက်အရောက်တွင် နောက်မှ လိုက်လာသော ခြေသံတစ်ခုကို
ကြားနေရသဖြင့် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"မမ ကော်ဖီသောက်တော့မလား။ နှင်းမြ
အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးပါပြီ"

အိမ်ဖော်မလေး နှင်းမြ၏ အမေးကို ခေါင်းခါပြရင်း

"သောက်ချင်စိတ် မရှိသေးပါဘူးကွယ်။ ဗိုက်ဆာရင် မမ ဆင်းလာခဲ့မယ်
ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ မမ"

နှင်းမြ ရိုကျိုးစွာ ခေါင်းကလေးငုံ၍ ငြိမ်းရှေ့မှ ထွက်သွားလေသည်။ ။
ခုတော့လည်း ဒေါက်တာခင်စောငြိမ်းဆိုလျှင် အားလုံးက ရိုသေလေး
စားစွာ ဆက်ဆံနေကြရပြီလေ။ ငြိမ်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးမိပါသ
ည်။ နာကြည်းမှုတွေ ကြီးစိုးနေသော အပြုံးရယ်ပါ။

တစ်ချိန်တုန်းက မနက်မိုးလင်းတာနှင့် ထမင်းကြမ်းခဲကို ပဲပြုတ်နှင့်
စားခဲ့ရသည့် နှင်းဝေငြိမ်း ဘဝတုန်းက လူတွေအားလုံး ငြိမ်းကို ဥပေ
က္ခာပြုထားခဲ့သည် လေ။ လူတွေရဲ့ သဘောတရားကို ငြိမ်း
နားလည်ခဲ့ပါပြီလေ။

"ကလေး.. ကော်ဖီမသောက်သေးဘူးဆို ဘာဖြစ်လို့ လဲ။ နေမကော
င်းဘူးလား"

ငြိမ်း အတွေးစတွေ ပြတ်တောက်သွားလေ၏။ သူမဆီသို့ လှမ်းလာ
နေသော အမျိုးသမီးကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ..

"ငြိမ်း နေကောင်းပါတယ် အမိုးရဲ့ ။ ကော်ဖီသောက်ချင်စိတ်မရှိလို့ ဒီ
ဘက်ကို ထွက်လာတာ"

"မသိပါဘူးကွယ်။ ကလေးက သွေးလှူထားတာဆိုတော့
အားနည်းပြီး နေမကောင်းဖြစ်မှာ စိုးလို့ အမိုးက မေးကြည့်တာပါ"

သူမအပေါ်တွင် ကြင်နာယုယခဲ့သော အမိုးကို ငြိမ်း ချစ်ခင်လေးစား
ပါသည်။ ။ အရာရာ စိုးရိမ်ပူပန်ပေးနေသောကြောင့်လည်း အားနာမိ၏။

"ငြိမ်းက ဆရာဝန်ပါ အမိုးရယ်။ စိတ်မပူပါနဲ့ "

"စိတ်မပူလို့ ရမလား ကလေးရဲ့ ။ ဆရာဝန်ဆိုတာ သူများ
ရောဂါပျောက်အောင်သာ ဂရုစိုက်ပြီး ကုပေးနေတာ၊ ကိုယ့်ကိုကျတော့
ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ရှေးတုန်းက လူကြီးတွေပြောတဲ့ စကားပုံလို

ကေသရာဇာခြင်္သေ့မင်းက သူများ တွေကိုနိုင်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်မှာ ကပ်နေ
တဲ့ သန်းချေးမကျတော့ မနိုင်တော့ဘူးတဲ့ ။ ကလေးလည်း သူများ ရော
ဂါတွေကို နိုင်အောင်ကုပေးနေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်မှာ ရောဂါဖြစ်နေမှာ စိုးလို့
"

"အမိုးရဲ့ စေတနာတွေကို ငြိမ်း နားလည်ပါတယ်"

ငြိမ်း လေသံအေးအေးနှင့်ဆိုလေသည် ။ တကယ်ပဲ အမိုးရဲ့ စေတနာ
၊ မေတ္တာတွေကို သူမ တန်ဖိုးထားပါသည် ။ အမိုးသည် ငြိမ်းဘဝလေး
သာယာလှပစေဖို့ တောင်တန်းကြီးသဖွယ် ကာရံပေးခဲ့သူ၊ လောကဓံလို့
င်းတွေ ရိုက်ပုတ်ခံခဲ့ရတဲ့ ငြိမ်းဘဝကို မေတ္တာလှေတစ်စင်းဖြင့် ကူညီလ
က်ကမ်း၍ ဆယ်ယူပေးခဲ့သူ။

နေလိုပူပြင်းခဲ့သည့် ငြိမ်းရင်ထဲက သောကတွေကို အမိုးက သူမ၏
မေတ္တာရိပ်ထက် အမိုး၏ ကရုဏာပန်းခင်းလေးထဲမှာ ငြိမ်းဘဝ လှပတ
င့်တယ်ခဲ့ရပြီလေ။

"ဒီနေ့ မိုးရွာမယ်ထင်တယ်နော် အမိုး"

ညိုမှိုင်းနေသော တိမ်စိုင့်၊ တိမ်လိပ်တွေကို မော့ကြည့်ရင်း ငြိမ်း ဆို
လိုက်တော့...

"ထင်မနေနဲ့ ရွာကို ရွာဦးမှာ "

"သေချာပေါက် ပြောနေတယ်။ အမိုးက မိုးနက်မင်းကြီးလား"

အပြုံးနှင့် ငြိမ်းက ဆိုလိုက်လျှင်...

"အမိုးက ခန့်မှန်းကြည့်တာပါ"

နယ်ရှစ်ခွင်လုံး အံ့မှ ဝိုင်း၍ ညို့နေသော တိမ်တိုက်တွေကို

ဒုတိယအကြိမ် ထပ်မံမော့ကြည့်ရင်း ငြိမ်းရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုကို လွမ်းဆွေးလာသလိုပင်။ ခြံထဲမှ ချယ်ရီပင်ကို မျက်လုံးဝေ့ကြည့်ရင်း ခေါင်းကို ခါယမ်းပစ်လိုက်သည် ။ မလွမ်းချင်ဘူး။ တွေးလည်း မတွေးချင်ပါ။ အတိတ်ကို အတိတ်မှာ ဘဲ ထားခဲ့စမ်းပါ။

ပစ္စုပ္ပန်အထိ သယ်ဆောင် လာပြီး လွမ်းတသသ ဖြစ်နေဖို့ မလိုတော့ ။ ဝေဒနာအပိုင်းအစတွေက ကဗျာတွေဖွဲ့၍ နှိုင်းပြလို့ ပင် ရလိမ့်မည်မထင်။ ကြိုးပြတ်သွားခဲ့သော သူမ၏ နှလုံးသားက ပုလဲလုံးလေးကို ပြန်လည်သိကုံး၍ လည်း မရနိုင်တော့ဘူးလေ။

"အမိုး"

"ပြောလေ ကလေး"

"ငြိမ်း သွေးလှူခဲ့ရတဲ့ လူနာ ဘယ်သူလဲ။ အမိုးသိလား"

အမိုးက ငြိမ်းကို အပြုံးလေးနှင့် ကြည့်ရင်း ခေါင်းခါသည် ။

"အမိုးက အိမ်မှာ နေတာ ဘယ်သိမှာ တုန်း။ ကလေးပြောမှ သိမှာပေါ့။ ဘယ်သူလဲ ပြောပါဦး"

ငြိမ်း၏ နှုတ်ခမ်းထောင့်ကလေး လွန်လူးသွားလေသည် ။ နာကျင်ကြေကွဲမှုတွေ ခိုတွဲနေသော အပြုံးတစ်ပွင့်ရယ်ပါ။ ပြီးတော့ လေးဖင့်သောအသံနှင့်...

"တယ့် အဖေပါ အမိုး"

"ဟင်"

အမိုး အံ့သြစွာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေ၏။ ငြိမ်းကတော့ မတုန်လှုပ်တော့ပါ။ ရီဝေသော မျက်ဝန်းအစုံနှင့် အဝေးကိုသာ ငေးမော

နေမိ၏။

"ဒါကြောင့်ကိုး"

အမိုးက တစ်ခုခုကို ရည်ရွယ်၍ ဆိုသည်။ ။

"သူလည်း အိမ်ထောင်ကျနေလောက်ရောပေါ့။ ငြိမ်းလည်း ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်မိသားစုနဲ့ အထာကျနေပြီပဲ။ ပိုနေမြဲ၊ ကျားနေမြဲပေါ့ အမိုးရယ်"

"ကလေး သူ့ကို မျှော်လင့်နေသေးလား"

ငြိမ်း သက်ပြင်းတစ်ချက်ချရင်း ဖြည်းညှင်းစွာ ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။ ။

"ငြိမ်း သူ့ကို ဘယ်တုန်းကမှ မမျှော်လင့်ခဲ့ပါဘူး။ ငြိမ်းဘဝထဲမှာ ဆည်းလည်း လေးတစ်လုံး ရှိနေတာပဲလေ။ ပြီးပြည့်စုံနေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ အမိုးရယ်"

"ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ ကလေး"

ပြတ်တောက်သွားသော ငြိမ်းစကားကို အမိုးက ဆက်စေလိုသည်။ ။
ငြိမ်းကိုယ်လေးကို အမိုးဘက်သို့ ဖြည်းညှင်းစွာ လှည့်လိုက်သည်။ ။ သူမ၏ မျက်ဝန်းမှာ တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသယောင် မဝီပြင်လှသောအပြုံးနှင့် မျက်နှာပြင်ပေါ်မှာ မာနရိပ်တို့ က ကြီးစိုးနေ၏။ ။

"မဆလာသယ်၊ ဘိလပ်မြေသယ်၊ သယ်ခဲ့ရတဲ့ ပန်းရံအလုပ်သမားလေး "နှင်းဝေငြိမ်း" ရဲ့ ဘဝကို ငြိမ်း မမေ့နိုင်သေးဘူး အမိုး။ လူတွေရဲ့ တံတွေးခွက်ထဲမှာ ဂျမ်းပြန်နေခဲ့ရတဲ့ ငြိမ်းဘဝကို နှပ်ချေးပါ ထပ်ပြီး ညှစ်ထည့်ပေးလိုက်တဲ့ သူတို့ အသိုင်းအဝိုင်းကို လွယ်လွယ်လေးနဲ့ ကျေအေးပေးနိုင်မှာ တဲ့ လား။ ငြိမ်းရင်ထဲမှာ အငြိုးတွေ၊ အာဃာတတွေက

ဘယ်တော့မှ မှေးမှိန်ညှိုးနွမ်းသွားမှာ မဟုတ်ဘူး အမိုး"

ငြိမ်း အသံက ပြတ်သည် မာဆတ်ဆတ်ဖြစ်နေ၏။ သူမပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း အမိုးကတော့ ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်နေသည် ။ ငြိမ်း၏ ဆယ်ကျော်သက်အရွယ်က ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော ဘဝသည် ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှပေ၏။

ငြိမ်းပြောပြ၍ သူ့ဘဝအကြောင်းကို သိသော်ငြားလည်း တွင်းစေ့တိုငံစေ့တော့ အမိုး မသိပါ။

"တစ်ခါတလေ အတိတ်ကို လွမ်းချင်မိပေမယ့် ငြိမ်း မာနနဲ့ အသိတရားက လက်မခံဘူး အမိုး။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းရမှာ ငြိမ်းတာဝန်ပဲလေ"

"ကလေးကိုမြင်တော့ သူအံ့ဩမှာ ပဲနော်"

"အဲဒီတုန်းက သူ သတိလစ်နေတယ်"

"ဪ"

နှစ်ဦးစလုံး၏ အသံက တိုးတိတ်၍ ငြိမ်သက်သွားကြသည် ။ အတန်ကြာမှ အမိုးက စကားပြန်စလေ၏။

"မနက်ဖြန် ကလေး ဂျူတီနော်"

"ဟုတ်တယ် အမိုး"

"ဒီတစ်ခါ ရှောင်လွှဲလို့ ရပါ့မလား"

"ငြိမ်းကိုယ်စား လူအစားထိုးထားပါတယ် အမိုး။ သူ ဆေးရုံက မဆင်းခင်အထိ ငြိမ်း ဆေးရုံကို မသွားချင်ဘူး။ သူနဲ့ မတွေ့ချင်ဘူး။ ဒဏ်ရာဟောင်းကို ပြန်မဆွချင်ဘူး အမိုးရယ်"

အတိတ်ကို ပြန်လည်တမ်းတသော သူသည် သင်္ချိုင်းကအရိုးစုကို ပြန်လည်တူးဖော်သော သူနှင့်တူ၏ လို့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ ငြိမ်း ဖတ်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ။ ယခု ငြိမ်းသည် ထိုကဲ့သို့ အရိုးစုကို ပြန်လည်တူးဖော်နေမိပြီလား။

"သူ ဘာရောဂါဖြစ်တာလဲဟင်"

"ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တာ"

အမိုး "ဪ" ဟု ဆိုကာ နှုတ်ဆိတ်သွားလေ၏။ ငြိမ်းသည် လည်း အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ဝရန်တာကို လက်သည်းရှည်ကလေးများ နှင့် ကုတ်ခြစ်နေမိသည်။ ။

"တစ်ခါတလေ ကလေး မတွေးမိဘူးလား"

"ဘာကိုလဲ အမိုး"

အမိုးမျက်နှာကို စောင့်ငဲ့ကြည့်ရင်း လက်ကလေးတွေကလည်း အလုပ်တစ်ခုမှ ရပ်နားလိုက်၏။

"သူ့မှာ အပြစ်မရှိဘူးဆိုတာလေ"

"ဘာထူးမှာ လဲ အမိုးရယ်။ ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲပါပဲ။ ပဲကြီးမထွန်းပါဘူး။ ။ ကဲပါလေ သူ့အကြောင်းကို ခေါင်းရှုပ်ခံပြီး စဉ်းစားနေလို့ အပိုပဲ။ အမိုးရော ကော်ဖီသောက်ပြီးပြီလား"

"ကလေးမှ မသောက်သေးတာ"

"တွယ်ရော"

"မနက်အစောကြီးကတည်းက ကားနဲ့ ထွက်သွားပြီ"

"အမိုး ကော်ဖီသွားသောက်လေ"

"ကလေးနဲ့ မှ အတူတူသောက်တော့မယ်"

အမိုးနဲ့ တော့ ခက်ပါတယ်။ ကော်ဖီသောက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ထမင်းစားရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငြိမ်းကို အမြဲတမ်းစောင့်နေတတ်သည် ။ အိမ်မှာ ငြိမ်းမရှိလျှင်သာ တစ်ယောက်တည်း စားသောက်လေ့ရှိတာ။ ငြိမ်း အိမ်ကပ်သည့်အချိန်ဆိုလျှင် နှစ်ယောက်အတူ စားရသောက်ရမှ ကျေနပ်သူပင်။

မိထွေး ဆိုသော်လည်း မိထွေးဟု အများကို ဖွင့်မပြောရက်လောက်အောင်ကိုပင် ငြိမ်းအပေါ်မှာ စေတနာမေတ္တာတွေ အပြည့်ထား၍ ကောင်းခဲ့သူပါ။

"ကဲပါ အမိုးရယ်။ ငြိမ်း အမိုးနဲ့ အတူ ကော်ဖီအတူလိုက်သောက်တော့မယ် ဟုတ်ပြီလား"

ငြိမ်းရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ ထွက်ခဲ့တော့ အမိုး နောက်က လိုက်လာသည် ။ ဒုတိယနေရာကို နေခဲ့ရသော်လည်း ငြိမ်းအပေါ်မှာ စိတ်ပျက်၊ ငြူစုခြင်း အလျှင်းမရှိခဲ့။ ပရမ်းပတာနှင့် ယိုင်နဲ့ နေခဲ့သော ငြိမ်းရဲ့ ဘဝကို နောက်ကနေ ကျားကန်ပေးပြီး လက်ခုပ်ဩဘာသံနှင့် ငြိမ်းဘဝလေးတိုးတက်မြင့်မားလာအောင် ချွေးစကို လှေကားထောင်ပေးခဲ့သော အမိုးရယ်ပါ။

မိခင်ရင်းနှင့်မခြား ငြိမ်းကို တော်ဝင်ပန်းကလေးတစ်ပွင့်ဖြစ်အောင် ပြုစုပျိုးထောင်ပေးခဲ့သော အမိုးရဲ့ ကျေးဇူးတရားတွေကို ငြိမ်း ဘယ်သောအခါ ဆပ်လို့ ကုန်မည် မဟုတ်တော့။

အခန်း (၃)

"ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ သားရယ်။ မသေကောင်း မပျောက်ကောင်းကွယ်။
မြေးကလည်း ဖြစ်ဖြစ်ချင်း ဘွားတို့ ကို အကြောင်းကြားရောပေါ့"

ငုတ်ခနဲထိုင် ကြိုင်ခနဲမွှေးဆိုသလို ဝင်လာသည် နှင့် အပြစ်တင်စ
ကားက ရှေးဦးစွာ ရောက်နှင့်လာပါသည် ။ အသက်ကြီးကြီး
အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်နှင့် အသက်လေးဆယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးဝ
င်လာသည် နှင့် လူနာသည် ထထိုင်ဟန်ပြုလေ၏။

"မထနဲ့ လေ ဖေဖေရဲ့ "

လူနာစောင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လူနာကို ဖေးမ၍ ဆိုသ
ည် ။

"မထနဲ့ လေ မောင်လေး။ မင်း နေသာသလိုနေပါ မမကြီးတို့ ကို
အားမနာနဲ့ "

လူနာက ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးကာ...

"မေမေနဲ့ မမကြီးတို့ ကို ဒုက္ခပေးသလိုဖြစ်နေပြီ"

"ဟဲ့.. သူစိမ်းစကားတွေ မပြောစမ်းနဲ့ မျူး။ ငါတို့ ကို မမှာ ရင်
အရေးကြီးတော့ မင်းနားမှာ ကလေးတစ်ယောက်တည်း အားငယ်နေမှာ
ပေါ့"

မမကြီးဆိုသော အမျိုးသမီးသည် ခပ်စွာစွာ ပုံစံမျိုးပဲ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်နှင့် စကားပြောနေသည် မှာ ရုပ်သေးကြီးဆွဲနေသလား ထင်ရလေ၏။ သူတို့ မိသားစု စကားပြောနေကြစဉ် ဆရာဝန်ကြီး ရောက် လာလေ၏။ ဆရာဝန်ကြီး ဆိုသော်လည်း အသက်ကြီးကြီး အဘိုးကြီးမဟုတ်ပါ။

"နေရတာ သက်သာရဲ့ လား ကိုသက်ပိုင်မှူး"

"ဟုတ်ကဲ့ သက်သာပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်အသက်ကို ကယ်ခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာကို ကျေးဇူးတင်ပါတယ်"

"မလိုပါဘူးဗျာ။ ဆရာဝန်တိုင်းက လူနာတိုင်းရဲ့ အသက်ကို ကယ်ရတာပဲလေ။ ကျွန်တော်တို့ ဆရာဝန်တွေက လူနာတွေရဲ့ အသက်ကို ကယ်တာ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး။ နာလေးနာကို အခြေခံထားတယ်လေ"

ဝါသနာ၊ ဂရုဏာ၊ စေတနာ၊ အနစ်နာ ဟူသော နာလေးနာကို ရည်ရွယ်ပြီး ဆရာဝန်က ဆိုသည် ။

"ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းတယ် ကိုသက်ပိုင်မှူး"

"ဟုတ်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့်မှာ ဒေါက်တာတို့ ပေးတဲ့ အသက်ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်"

အသက်အရွယ်အရ အချို့က ဦးသက်ပိုင်မှူးဟု ခေါ်ကြသော်လည်း သူ့ရုပ်ရည်က နုပျိုချောမောဆဲပင်။ ရှေ့မှ ကို တပ်ခေါ်ခြင်းခံရသည် ကလည်း သမီးအပျိုက အနားမှာ ရှိနေသောကြောင့်ပင် ထင်ပါ၏။

မသိသေးသူများက သက်ပိုင်မှူးကို အသက်လေးဆယ်ဟု ထင်ကြမှာ မဟုတ်။ လူငယ်တစ်ဦးလို့ သာ ထင်ကြလိမ့်မည်။ သမီးနှင့်

သက်ပိုင်မှူးတွဲသွားလျှင်ပင် အချို့ မောင်နှမဟု ထင်ကြေးပေးကြလေ၏ ။ ကိုယ်နှင့်စိမ်းသက်နေသော ပတ်ဝန်းကျင်တွင် သမီးနှင့် ယှဉ်တွဲသွားမိ ပါက မတော်မတရားတာတွေ ထင်ကြမည်စိုး၍ သမီး၊ သမီးနှင့် တဖွဖွ ခေါ်နေရသလို သမီးကလည်း ဖေဖေကို ပါးစပ်က မချအောင် ခေါ်သည် ။

"ကျွန်တော့်ကိုပဲ စုပုံပြီး ကျေးဇူးတွေ တင်မနေနဲ့ ကိုသက်ပိုင်မှူးရဲ့ ။ ခင်ဗျား တကယ်ကျေးဇူးတင်သင့်တာက ခင်ဗျားကို သွေးလှူခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာကို"

"ဗျာ"

သက်ပိုင်မှူး အံ့ဩသွားရသည် ။ သူ့ကိုသွေးလှူခဲ့တာလည်း ဆရာဝန်တစ်ယောက်ပါပဲလား။

"သူသာ အချိန်မီ သွေးမလှူရင် ခင်ဗျားဘဝမှာ အနာဂတ်ဆိုတာ ရှိမှာ မဟုတ်တော့ဘူး ကိုသက်ပိုင်မှူး။ ဗြုန်းစားကြီးဆိုတော့ သွေးလှူရှင်က ရှာမရတဲ့ အချိန်မှာ သူက သူ့သွေးကို ခင်ဗျားအတွက် လှူခဲ့တာလေ"

ဆရာဝန်ကြီးက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြနေသည် ။ စိတ်ထဲမှာ သူ့အတွက် သွေးလှူခဲ့သော ဆရာဝန်ကို ကျေးဇူးတင်မိသည်။

"ကံသီပေလို့ ပေါ့ သားရယ်။ ဒါကြောင့် သားကို ကားမောင်းရင်း သတိနဲ့ မောင်းပါလို့ မေမေ တဖွဖွမှာ ရတာပေါ့။ ဟိုဒေါက်တာသာ အချိန်မီသွေးမလှူရင် မေမေသားလေး ကိုယ်ကျိုးနည်းရချေရဲ့ ။ သားကို သွေးလှူခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာ ကျန်းမာချမ်းသာပါစေကွယ်။ စိတ်သွားလို့ ကိုယ်ပါလိုရာရနိုင်ပါစေကွယ်"

သက်ပိုင်မှူး၏ မိခင် ဒေါ်တင်တင်ရီသည် လူကြီးပီပီ ဆုတွေ တသိကြီးပေးပြီး သူမသားကို သွေးလှူခဲ့သည့် ဒေါက်တာကို ကျေးဇူး တွေ တင်နေမိတော့သည်။ ။

"ဒေါက်တာ ကျွန်မတို့ ကို တစ်ခုလောက် ကူညီပါနော်"

"ဘာများ လဲဗျ"

ဒေါ်ကေသွယ်မှူး၏ စကားကြောင့် ဆရာဝန်ကြီး မျက်မှောင်ကြုတ် သွားလေသည်။ ။

"ဒီလိုပါ ဒေါက်တာ။ မှူးကို သွေးလှူခဲ့တဲ့ ဒေါက်တာနဲ့ ကျွန်မတို့ တွေ့ပါရစေ။ သွယ်တို့ ကျေးဇူးတင်လွန်းလို့ ပါ"

"ကျွန်တော်တို့ သူ့ကို အနားယူခိုင်းထားပါတယ်။ ဒေါ်ကေသွယ်မှူး တို့ တွေ့ချင်တယ် ဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် လိပ်စာပေးလိုက်ပါ့မယ်။ ဒါ ပေမဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုတော့ ကြိုပြီး တောင်းပန်ပါရစေ"

"ဘာများ လဲ ဒေါက်တာ"

ဒေါ်ကေသွယ်မှူး ဘာများ လဲဟူသောအကြည့်နှင့် ဆရာဝန်ကြီးကို မော့ကြည့်လေတော့ ဆရာဝန်ကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးနှင့် ဆိုသည်။ ။

"ငွေကြေးပမာဏနဲ့ တော့ သူ့ကို ကျေးဇူးမဆပ်စေချင်ဘူးဗျာ။ သူက အဲဒီအမူအကျင့်မျိုးကို သိပ်မုန်းတာဗျ။ ခင်ဗျားတို့ ဒီလိုမလုပ်မိစေဖို့ ကြိုပြောပြတာပါ။ သူ့စေတနာကို ငွေကြေးနဲ့ တန်ဖိုးဖြတ်ရမလားဆိုပြီး ခင်ဗျားတို့ ကို မောင်းထုတ်ခံရမှာ စိုးလို့ သတိပေးတာ။ ကျေးဇူးတင်ကြောင်းပြောရုံနှင့် သူက ကျေနပ်ပီတိဖြစ်နေတတ်တဲ့ ဆ ရာဝန်မျိုးလေ"

ဆရာဝန်၏ စကားကြောင့် ဒေါ်ကေသွယ်မှူး မျက်ခုံးနှစ်ဖက် မြင့်တ

က်သွားလေ၏။ အရာရာကို ငွေနှင့်တိုင်းတာတတ်သော သူမအတွက် တော့ ထူးဆန်းသလို ဖြစ်နေသည် ။ ငွေဆိုတာ လူတွေရဲ့ ဒုတိယဘုရား သခင်လို့ သတ်မှတ်ထားသော သူမအယူဝါဒထဲတွင် ငွေမမက်ဟူသော ဒေါက်တာကို ဘယ်လိုလူပါလိမ့်ဟု တွေးမိလေသည် ။

"အဲဒီဒေါက်တာ ချောလည်း အရမ်းချောတာ အန်တီကြီးရဲ့ "

တူမဖြစ်သူက ထပ်ဆင့်၍ အမွှန်းတင်နေပြန်သည် ။ ထိုဒေါက်တာ ကို ယောက်ျားတစ်ယောက်ဟု ထင်နေသော ဒေါ်ကေသွယ်မှူး တူမဖြစ် သူကိုလှည့်၍ မျက်စောင်းထိုး လိုက်လေ၏။ ဆရာဝန်ကြီးက မှူး၏ သ မီးလေး "ပန်းသစ္စာကျော်" ၏ ခေါင်းလေးကိုပုတ်ကာ...

"ငြိမ်း လာမှ ပဲ ချီးကျူးတော့ သမီးရေ...၊ အနည်းလေး မုန့်တစ်ဝ တော့ ကျွေးမှာ "

"ငြိမ်း"

"ငြိမ်း" ဆိုသော နာမည်လေးတစ်လုံး ကြားလိုက်ရသည် နှင့် သက်ပိုင် မှူး ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင် လာပြီး "ငြိမ်း" ဆိုသောနာမည်ကို နှုတ်မှ တီးတိုးခေါ်လိုက်မိသည် ။

"ကဲ.. အားလုံးပဲ ကျွန်တော့်ကို သွားခွင့်ပြုပါဦး၊ ရော့ ဒါ ငြိမ်းရဲ့ လိပ် စာ"

အားလုံး အံ့အားသင့်နေတဲ့ သက်ပိုင်မှူး ဆတ်ခနဲ ထထိုင်ကာ ဆရာ ဝန်ကမ်းပေးသော လိပ်စာကတ်ပြားကို ဆွဲယူလိုက်သည် ။ ဆရာဝန်ထွ က်သွားသည် အထိ အားလုံး ငြိမ်သက်နေဆဲ။ သက်ပိုင်မှူး လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို ကမန်းကတန်း ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဒေါက်တာ ခင်စောငြိမ်း" တဲ့ ။

သက်ပိုင်မှူး မိခင်နှင့်အစ်မဖြစ်သူကို မျက်လုံးဝေကြည့်လိုက်တော့ သူ့ကို ဘယ်လိုလဲဟူသော သဘောနှင့် ပြန်ကြည့်နေကြသည်။ "ငြိမ်း" ဟူသော နာမ်စားလေးကြောင့် ရင်တစ်ခုလုံး လှုပ်ခါသွားခဲ့သမျှ လိပ်စာ ရှင်၏ နာမည်အပြည့်အစုံကို မြင်လိုက်ရတော့ စိတ်ပျက်စွာ သက်ပြင်း မောကြီး ချသွားမိတော့သည်။

ပြီးမှ .. အစ်မဖြစ်သူထံသို့ လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို ကမ်းပေးလိုက် သည်။ ဒေါ်ကေသွယ်မှူး လိပ်စာကတ်ပြားကို ကြည့်၍ ...

"ငြိမ်းချင်းတော့ တူပါတယ်"

"ငြိမ်းတစ်လုံးတူရုံနဲ့ မင်းတို့ မောင်နှမက ဘာဖြစ်တာလဲ။ ဟိုဒေါက် တာက ယောက်ျားလေးလားမှ မသိတာ။ ကိုကျော်ငြိမ်းတို့ ကိုငြိမ်းချမ်း တို့ ကိုငြိမ်းမောင်တို့ ဆိုရင်လည်း အဖျားဆွတ်ပြီး ငြိမ်းလို့ ခေါ်ရတာလေ "

ဒေါ်ကေသွယ်မှူး လိပ်စာကတ်ပြားလေးကို သေချာအောင် ထပ်မံကြည့်ရင်း...

"ခင်စောငြိမ်းဆိုတာ ယောက်ျား မဖြစ်နိုင်ဘူး မေမေ"

"အန်တီကြီးပြောတာ ဟုတ်တယ်လေ။ အဲဒီ ဒေါက်တာ ခင်စောငြိမ်း ဆိုတာ မိန်းမပဲဟာကို။ သစ္စာ ကိုယ်တိုင်တွေ့ဖူးတာပဲ။ အဲဒီဒေါက်တာ က ဆရာဝန်မလုပ်ဘဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်ပြီး မင်းသမီးလုပ်ဖို့ ကောင်းတာ၊ ခုခေတ် (Model) မော်ဒယ်လ်တွေ လှတာလောက်တော့ သူက အေးဆေးပဲ သိလား"

ပန်သစ္စာကျော်က လူငယ်ပီပီ ဒေါက်တာခင်စောငြိမ်း၏ အလှကို ချီးမွမ်းနေသည်။ စဉ်းစားစရာတော့ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ချိန်တုန်းက သွယ်

တို့ နှင့်ပတ်သက်ခဲ့ဖူးသော "နှင်းဝေငြိမ်း" သည် လည်း အလှဘုရင်မ လေးပါပဲ။

"သူ နာမည်တွေ ဘာတွေ ပြောင်းထားတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား မေမေ"

"မဖြစ်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်။ နှင်းဝေငြိမ်းလို အဆင့်အတန်းမျိုးက ဒီ အဆင့်ထိ ခုန်မတက်နိုင်ပါဘူး"

မိခင်နှင့် အစ်မဖြစ်သူ၏ ဝေဖန်စကားတွေကို သက်ပိုင်မှူး စိတ်ဝင် စားမှုမရှိပါ။ အတိတ်ကိုသာ လွမ်းဆွတ်လာမိ၏။ စိတ်ပျက်အားလျှော့ ကာ ခုတင်ပေါ်တွင် ပြန်လှဲနေလိုက်သည် ။

"လူ့ဘဝဆိုတာ ကံကြမ္မာလှေကားထစ်ပေါ်က ရုပ်သေးရုပ်ကလေး တွေပါ မေမေ၊ ကံဇာတ်ဆရာက စေခိုင်းသမျှ အပေါ်ကို တက်ခိုင်းရင်လည်း အပေါ်ကိုရောက်သွားမှာ ပဲ။ အောက်ကို ဆင်းခိုင်းရင်လည်း အောက်မှာ ကပြရတာပဲလေ။ ဘဝဟောင်းကပြခဲ့တဲ့ ကုသိုလ်၊ အကုသိုလ်ဆို တဲ့ စက်ယန္တယားကြီးထဲမှာ လူတွေအားလုံး လည်ပတ်နေကြရတာပဲ။ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝကို ထုံးတို့ ငြီး တစ်သမတ်တည်း မှတ်ထားလို့ မှ မရတာ"

သက်ပိုင်မှူးတစ်ယောက် ငြိမ်သက်နေသည် ။ သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ လွမ်းငွေ့တွေ ခိုတွဲနေ၏။ မျှော်လင့်ခြင်းနှင့် တမ်းတနေခဲ့သော်လည်း နှစ်တွေသာကြာခဲ့ပြီ သူ့ကိုရှာလို့ မတွေ့နိုင်ခဲ့။ ကြာသော်လည်း မမေ့၊ ရှာသော်လည်း မတွေ့ခဲ့ရသည့် ငြိမ်းဆိုသော နှင်းဝေငြိမ်းကို နှင်းတွေဝေတိုင်း သတိရသည် ။ ချယ်ရီတွေပွင့်တိုင်းလည်း သတိရနေခဲ့သည် ။

ပန်းပေးလို့ သာ ထွက်လာမယ်ဆိုရင် ရှုံးနိမ့်ခြင်းဆိုတဲ့ စာတန်းကို လည်မှာ ချိတ်ဆွဲချင် ဆွဲရပါစေ။ အနှစ်နှစ်ဆယ်နီးပါး ရှာဖွေရကျိုးနပ်မ

ည်ပေါ့။ ခုတော့ ပန်းပေးသော်လည်း မတွေ့ အလှမ်းဝေးသော်လည်း မ
မေ့နိုင်ခဲ့သည် မှာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နီးပါးပါပဲ။
